

یک زن متشبت برای ۸۰ زن...
«ص ۳»

وضعیت رسانه‌ها و خبرنگاران...
«ص ۲»

بازداشت‌های خودسرانه و روایت دختری که دیگر از خانه خارج شده نمی‌تواند

«صفحه ۳»

شکایت‌ها در ولسوالی سنگین هلمند؛

بار سنگینی بر دوش طالبان

باشنده‌گان این ولسوالی می‌گویند؛ این ولسوالی در گذشته مرکز فعالیت گروه طالبان بود یک نسل

ادامه ص ۳

سنگین از ولسوالی‌های بسیار مهم در ولایت هلمند در جنوب افغانستان است. این ولسوالی در حکومت پیشین ناامن‌ترین ولسوالی به شمار می‌رفت، زیرا اکثریت جنگ‌جویان گروه طالبان در همین ولسوالی تصمیم‌های جنگی، انفجارها و انتحاری را فرماندهی می‌کرد. به همین دلیل در اکثریت مناطق این ولسوالی مکتب‌ها بسته بود. دختران و پسران از درس محروم ماندند.

بر اساس گزارش‌ها، این ولسوالی در ۲۰ سال گذشته مرکز قاچاقچیان مواد مخدر خوانده می‌شد که به جای مکاتب و مدارس توجه مردم را به مواد مخدر بیشتر جلب می‌کرد.

شهره الهامی، خبرنگار خبرگزاری زنان افغانستان به عنوان خبرنگار برتر سال شناخته شد

اتحادیه ژورنالیستان آزاد افغانستان برای تشویق و تقدیر از فعالیت‌های رسانه‌های خبرنگاران در جشنواره‌ای شماری از چهره‌های رسانه‌یی را به عنوان خبرنگاران برتر سال ۱۴۰۲ معرفی کرد.

در این میان پنج خبرنگار زن به عنوان خبرنگار برتر سال شناخته شدند که شهره الهامی خبرنگار خبرگزاری زنان افغانستان نیز به عنوان «بهترین خبرنگار در حوزه غرب» شناخته شده است.

همچنان هوسی احمدی، افسانه حیدری و فرح فریبرز از کابل و عایشه احمدزی از ننگرهار جایزه خبرنگاران برتر سال را دریافت کردند.

این جشنواره در سطح افغانستان برگزار گردیده بود که از هر زون، یک خبرنگار و یک گوینده برتر انتخاب شده است. مسوولان این جشنواره می‌گویند برگزاری این گونه رقابت‌ها می‌تواند در قسمت رشد و ظرفیت‌سازی کار خبرنگاران موثر واقع شده و زمینه‌ساز پیشرفت و بهتر شدن کار رسانه‌های در افغانستان خواهد شد.

ترتیب، سقوطی ۹۸ درصد و ۹۴ درصد داشته است. مقررهی ۱۱ ماده‌ای اعلام شده از سوی مرکز رسانه‌های حاکمیت طالبان و مقررره وزارت امر به معروف و نهی از منکر این گروه محدودیت‌هایی را فرا راه خبرنگاران ایجاد کرد و باعث رکود و ورشکستگی رسانه‌ها و خانه‌نشینی ۵۰ درصد خبرنگاران مرد و ۸۴ درصد خبرنگاران زن شد.

چالش‌های چون عدم دسترسی به اطلاعات، مشکلات اقتصادی خبرنگاران، افزایش خشونت به ویژه بازداشت و لت و کوب، سانسور و محدودیت آزادی بیان سبب سقوط اکثریت رسانه‌ها و خانه‌نشینی خبرنگاران به ویژه زنان شده است.

سازمان حمایت از خبرنگاران افغانستان وضعیت خبرنگاران زن را به شدت نگران کننده خوانده و می‌گوید که در حال حاضر تنها ۲۸۴ تن خبرنگار زن در افغانستان مشغول کار رسانه‌یی هستند و در ۲۱ ولایت فعالیت زنان در رسانه‌ها متوقف است.

پس از حاکمیت طالبان خبرنگاران زن به دلیل تهدیدات امنیتی و محدودیت‌های فراوان فرا راه شان یا خانه‌نشین شده و یا از کشور خارج شده اند و شمار اندکی که به کار خبرنگاری مشغول هستند با مشکلات و محدودیت‌های فراوان دست و پنجه نرم می‌کنند.

ورفتن به کورس را برابم نداد. لیلا در ادامه صحبت‌هایش از به فنا رفتن آرزوهایش می‌گوید، من دوست داشتم با تعلیم و تحصیلی یکی از زنان موفق و پیشتاز کشورم باشم، اما حالا هیچ شده‌ام. وجودم را ناامیدی فرا گرفته، طالبان با وضع محدودیت‌ها اهدافم را به یک رویا تبدیل کرده‌اند. دختران زیادی همچون من اهداف و آرزوهای والا داشتند که با آمدن طالبان همه‌شان از آرزو و اهداف شان بازمانده‌اند. وضعیت همه دختران و زنان ناگوار و ترسناک است، ما همه بدون جرم و اشتباهی در زندان‌های سر باز و محروم از هر حق و آزادی به سر می‌بریم. طالبان پس از حاکمیت شان و وضع محدودیت‌ها، زنان را از پیش پا افتاده‌ترین حقوق‌شان محروم کرده و با بازداشت‌های خودسرانه به بهانه عدم رعایت حجاب، زنان را از رفتن به بیرون از منزل نیز محروم ساختند.

وضعیت رسانه‌ها و خبرنگاران زن قبل و بعد از حاکمیت طالبان

نشان می‌دهد، که در بخش وسیعی از افغانستان هیچ روزنامه‌نگار زن حضور ندارد، از ۳۴ ولایت افغانستان در ۱۵ ولایت هیچ خبرنگار و کارمند زن وجود ندارد. به طور مثال، در جوزجان در شمال کشور ۱۹ رسانه فعال وجود داشت و نزدیک به ۱۲۰ زن در آن‌ها کار می‌کردند، اما حالا تنها ۱۲ رسانه مشغول کار است و هیچ کارمند زنی در آن‌ها وجود ندارد. یافته‌های گزارشگران بدون مرز و انجمن خبرنگاران آزاد نشان می‌دهد، که تنها در ولایت ننگرهار چهار زن همکار رسانه‌ها در کمتر از یک سال کشته شده اند و شاهد کاشی ۷۴ درصدی می‌باشد، از ۶۵ زن فعال رسانه‌ای تنها ۱۷ تن مشغول کار هستند. این کاهش در ولایات بلخ و هرات چشمگیرتر است که شمار زنان خبرنگار و همکار رسانه‌ها به

است. از میان ۱۰۷۹۰ کارمندان رسانه‌ای در افغانستان ۸۲۹۰ مرد و ۲۴۹۰ زن قبل از حاکمیت طالبان مشغول کار بودند و پس از روی کار آمدن طالبان از میان ۲۴۹۰ زن همکار رسانه‌ای تنها ۴۱۰ زن به ادامه کار مشغول هستند و به یک معنا از هر پنج زن، چهار زن (۸۴ درصد خبرنگار زن) کار خود را از دست داده‌اند. یافته‌های انجمن خبرنگاران آزاد

می‌دهد و باقی مردان هستند. در گزارش مشترک انجمن خبرنگاران آزاد افغانستان و گزارشگران بدون مرز آمده است، از ۵۴۳ رسانه فعال که پیش از ۲۴ اسد ۱۴۰۰ شمارش شده‌اند، تنها ۳۱۲ رسانه در اوایل ماه قوس مشغول کار بودند. براساس یافته‌های این دو نهاد تعطیل شدن و عدم فعالیت رسانه‌ها تاثیر مستقیم بر کار زنان خبرنگار در رسانه‌ها گذاشته

خبرگزاری زنان افغانستان: براساس یافته‌های نهاد نی در دو دهه گذشته و قبل از به قدرت رسیدن طالبان ۵۲۶ رسانه تصویری، صوتی، چاپی، خبرگزاری‌ها و رسانه‌های آنلاین فعالیت داشتند، اما پس از حاکمیت این گروه به دلیل مشکلات اقتصادی و وضع محدودیت‌های فراوان بر رسانه ۵۰ درصد تلویزیون‌های افغانستان مسدود شدند، ۴۸ درصد رادیوها از فعالیت بازماندند، تمام مطبوعات چاپی دست از فعالیت کشیدند و ۶۰ درصد خبرگزاری‌ها و تقریباً ۸۰ درصد رسانه‌های آنلاین از ادامه دادن به فعالیت‌های شان دست کشیدند.

یافته‌های نی نشان می‌دهد، که در دو دهه گذشته در افغانستان به تعداد ۱۱۸۵۶ خبرنگار و کارمند رسانه‌ای اعم از زنان و مردان فعالیت داشتند که از این میان ۷۷۴۶ تن شان خبرنگار و ۴۱۱۰ تن شان کارمندان بخش‌های دیگر رسانه‌ها را شامل می‌شدند. طبق آمار خبرنگاران که جنسیت شان مشخص شده بود از میان ۷۷۴۶ خبرنگار به تعداد ۲۱۳۸ تن خبرنگار زن و ۵۶۰۸ تن خبرنگار مرد قبل از حاکمیت طالبان فعالیت رسانه‌ای داشتند.

در افغانستان کمتر از ۲۰۰۰ خبرنگار مصروف فعالیت خبرنگاری اند، که از این میان تنها ۵ درصد آن را زنان تشکیل

با وجود محدودیت‌های فراوان و سرکوب کننده طالبان، زنان و دختران در یک ماه گذشته از سطح شهرها در ولایات مختلف به بهانه عدم رعایت حجاب مورد نظر طالبان از سوی این گروه بازداشت شدند. این بازداشت‌های خودسرانه سبب حصر خانگی نیمی از قشر جامعه به صورت کلی و وحشتناک شده است.

لیلا دختر دانش‌آموزی است که پس از حاکمیت طالبان ابتدا از مکتب محروم گشت، و سپس از رفتن به مراکز آموزشی به دلیل داشتن هراس از بازداشت خودسرانه زنان و دختران از سطح شهرها از سوی نیروهای طالبان بازمانده است.

لیلا می‌گوید پس از مکتب تنها امیدم در میان این همه خفقان رفتن به مراکز آموزشی بود و رفتن به مراکز آموزشی جهت یادگیری زبان‌های بین‌المللی

بازداشت‌های خودسرانه و روایت دختری که دیگر از خانه خارج شده نمی‌تواند

یگانه عامل امیدواری‌ام به آینده بود که آن هم از من سلب شد. او می‌افزاید، از آغاز دستگیری دختران از سوی طالبان بخاطر نگرانی‌ها و فشار خانوادهم از روی ناچاری از رفتن به آموزشگاه زبان خودداری کردم و خانه‌نشینی را بر بودن در بند این گروه ترجیح دادم. وضعیت روحیم در این مدت خیلی خراب شده، شب و روز تشویش می‌کنم و نگران آینده نامعلوم و تاریک خود هستم.

لیلا می‌گوید، طالبان با بازداشت‌های خودسرانه ترس و دلهره را در دل‌های زنان و دختران بوجود آورده و آنها را شدیداً هراسان ساخته و جرأت بیرون رفتن را از زنان گرفته‌اند. به دلیل نگرانی‌ها سرپرستان فامیل‌ها به زنان و دختران شان اجازه رفتن به بیرون از منزل را نمی‌دهند. چنانچه خانواده من دیگر اجازه بیرون رفتن به صورت انفرادی

نوشته عربی لباس یک زن جانش را به خطر انداخت

زنی در پاکستان به دلیل اشتباه گرفته شدن نوشته عربی روی لباسش با آیه قرآن مورد آزار و اذیت جماعت خشمگین قرار گرفت که با اقدام به موقع پولیس از دست آنها نجات یافت.

این رویداد در منطقه اجرای شهر لاهور مرکز ایالت پنجاب پاکستان رخ داد. منابع آگاه می گویند این زن همراه شوهرش به قصد خرید به بازار آمده بودند که با هجوم مردان خشمگین رو به رو می شوند.

در لباس این زن نوشته هایی به زبان عربی بوده و افراد خشمگین آن نوشته ها را با آیات قرآن اشتباه گرفته و کار این زن را کفرآمیز و توهین به مقدسات تلقی کرده بودند. مجازات اهانت به مقدسات در پاکستان مرگ است که گاهی مردم خود آن را عملی می کنند.

در ویدئوی این رویداد دیده می شود که یک افسر پولیس به اسم سیده شهربانو نقوی نخست با استدلال کردن و فراخواندن جماعت معتدله به مدیریت اوضاع خویشتنداری به مدیریت اوضاع پرداخته و سپس این زن را به مکان امن منتقل می کند.

ویدئوی این رویداد در صفحات

دستور جدید طالبان در هلمند؛

جمع آوری زکات

از مواشی و اموال تجارتي مردم

ریاست زراعت گروه طالبان در ولایت هلمند به تازه گی در نامه ای از ادارات محلی این گروه خواسته تا زکات کالاهای تجارتي مردم این ولایت را جمع آوری کنند.

بر اساس اطلاعاتی که امروز چهارشنبه ۹ حوت، به دسترس رسانه ها قرار گرفته، این نامه به دستور رهبری گروه طالبان صادر شده است.

طبق گزارشات، در این نامه گنجانیده در صورتی که مردم محل از پرداخت زکات خودداری کنند، در آن صورت هشدار جدی

و قوی داده شده است. این در حالی ست که یک سال پیش گروه طالبان در یک نامه رسمی از باشنده گان هلمند خواسته بود که عشر و زکاتشان را به امامان مساجد بپردازند در غیر آن که اگر «عشر و زکات را نپردازند به نهادهای عدلی و قضایی» برای مجازات معرفی می شوند.

سطح نارضایتی مردم از گروه طالبان در حال افزایش است و این گروه با اقدامات و دستورات تازه به افزایش این نفرت ها بیشتر دامن می زنند.

پولیس از علما خواسته ویدئویی درباره ی یافته های خویش مبنی بر بی گناهی زن بگیرند. همچنان این زن بخاطر وقوع این رویداد به صورت همگانی عذرخواهی نموده است.

پولیس پاکستان گفته است برای سیده شهربانو نقوی افسر پولیس زن که در برابر معترضان خشمگین با شجاعت و استدلال ایستادگی کرده و جان این زن را نجات داده است، پیشنهاد کرده اند تا مدال پولیس قاعد اعظم (QPM) عالی ترین مدال تطبیق قانون پاکستان، اهدا گردد.

گرد آمده بودند. در ویدئوهای منتشر شده از این رویداد این زن را می توان دید که بسیار ترسیده و در کنار دیوار نشسته و با دست صورت خود را می پوشاند. و در ویدئوی دیگر دیده می شود که ماموران پولیس میان این زن و جمعیت خشمگین فاصله ایجاد می کنند. پولیس این زن را به یک حوزه امنیتی منتقل کرده و در آنجا شماری از علمای دینی این کشور تایید کردند که نوشته های روی لباس این زن آیات قرآن نبوده بل یک واژه عادی عربی به معنای شیرین بوده است. سپس

اجتماعی پاکستان به صورت گسترده باز نشر و ویرال شده است. روی لباس این زن واژه «حلوه» به معنای شیرین با حروف زبان عربی چاپ شده است.

پولیس پاکستان به رسانه ها گفته است که برای اولین بار حدود ساعت ۱۳:۱۰ به وقت پنجاب در روز یکشنبه تماسی را دریافت کرده است که جمعیت خشمگین در رستورانی در لاهور اطراف یک زن، جمع شده اند و خواهان آسیب رساندن به او هستند. به گفته پولیس حدود ۳۰۰ تن در اطراف رستوران

شکایتها در ولسوالی سنگین هلمند...

زنده گی نیست. وی می گوید؛ این ولسوالی از همه ی خدمات محروم است. مکتب نیست، کورس نیست، خدمات اجتماعی نیست. نه تنها ولسوالی سنگین بلکه شماری از ولسوالی های دیگر این ولایت نیز از بخش آموزش و مشکلات دیگر شکایت داشته و می گویند که کودکان به جای درس و آموزش تمام وقت خود را در قریه ها و سرک ها سپری می کنند.

نمی توانم پول را حساب کنم. در کنار من هزاران زن جوان دیگری نیز هستند که آرزوی سواد دارند اما مکتب و مدرسه ی نیست تا درس بخوانیم.

وی در توصیف خود می افزاید؛ عمر ما به نصف رسید و هنوز خواندن و نوشتن نیاموخته ایم اما از حکومت گروه طالبان می خواهیم لاقال زمینه ای آموزش را در منطقه ما فراهم کند تا فرزندان و نسل آینده مثل ما بی سواد نمانند.

احمد اسم مستعار، ۲۱ ساله که فعلاً در ایران بسر می برد می گوید؛ هلمند برایم جهنم به تمام معنی بود. وقت آن جا بودم می دیدم مردم ام از همه ی خدمات محروم هستند. جوانان ناامید از آینده و از خانه های خود گریزان. اگر بتوانم کار پیدا کنم به وطن باز می گردم اما نه در هلمند، زیرا هلمند جای برای

بکلی از آموزش و تحصیل محروم بوده اند که نیمی از عمر خود را به دلیل جنگ های داخلی در ملک غربت گذرانده و اکنون به مناطق خود بازگشته اند دولت گروه طالبان آن ها را نادیده گرفته و در مدت بیش از دو سال حاکمیت خود هیچ کاری برای مردم این ولسوالی انجام نداده اند.

سیداکبر باشنده این ولسوالی است. یک سال می شود از ایران ردمرز شده و برگشته است می گوید؛ فرزندان ام و همه ی بچه های قریه ما در ۲۰ سال گذشته هیچ نوع آموزشی ندیده حنا سواد نوشتن و خواندن را نیز ندارند که تقریباً تمام مکاتب ولسوالی سنگین در اثر جنگ ها ویران شده است.

بلقیس، ۳۲ ساله باشنده این ولسوالی می گوید؛ نمی توانم خط بخوانم وقتی بجای سفر می کنم حنا

یک زن متشبت برای ۸۰ زن در جوزجان زمینه کار را فراهم کرده است

شماری از کارکنان این کارگاه برای رونق کسب و کارشان و معرفی گند افغانی به عنوان یکی از نمادهای افغانستان خواهان برگزاری نمایشگاه های ملی و بین المللی از سوی گروه حاکم در کشور شدند.

با روی کار آمدن طالبان و وضع محدودیت های فراوان راه زنان، زنان کشور به تولید صنایع دستی چون خیاطی، قالی بافی، خامکدوزی و چرم دوزی برای پیش برد زندگی و فرار از افسردگی، رو آورده اند.

هدیه امیری مسئول این کارگاه خیاطی می گوید، بیش از ۸۰ زن و دختر در این کارگاه خیاطی مشغول دوخت و دوز هستند. او می گوید، از اینکه توانسته زمینه کار را برای زنان فراهم کند خرسند است و از وضعیت کسب و کار به دلیل صادرات تولیدات شان نیز راضی است و با خرسندی می گوید علاوه بر سفارشات داخلی از کشورهای چون استرالیا، لندن، کالفرنیا، کانادا، ترکیه و پاکستان نیز سفارشات دارند.

پس از وضع محدودیت ها و بسته شدن دروازه های مکاتب و دانشگاه ها به روی دختران و زنان و خانه نشینی اجباری آنان، شماری از زنان در ولایات مختلف کشور به ایجاد کارگاه های خیاطی، قالی بافی و دیگر حرفه ها دست زده و زنان پس از وضع شدن ممنوعیت ها برای کسب درآمد، سرگرم شدن و بدیل خانه نشینی در این کارگاهها مشغول به کار می شوند.

چنانچه یک زن متشبت در ولایت جوزجان با ایجاد یک کارگاه خیاطی زمینه کار برای ۸۰ زن و دختر در این ولایت را فراهم کرده است. در این کارگاه خیاطی لباس های سنتی معروف به گند افغانی تولید و به بازار های داخلی و خارجی عرضه می شود.

Weekly News

Mehr Bano

Afghan Women News Agency

Fifth year - No: 141 - 29 February 2024

هفته نامه مهربانو

صاحب امتیاز: خبرگزاری زنان افغانستان

مدیر مسوول: حمیرا ثاقب

زیر نظر: گروه نویسندگان

آدرس: افغانستان، کابل

www.afghanwomennews.com آدرس وب سایت:

newsagencyofafghanwomen آدرس فیس بوک:

به جز سرمقاله، مسوولیت سایر نوشته ها بر عهده نویسندگان می باشد.

سال پنجم - شماره صد و چهل و یکم - ۱۰ حوت ۱۴۰۲

The poverty, unemployment, and increasing economic challenges of female heads of households in Ghor

Some women who are the breadwinners of their families in Ghor province are in a poor economic situation and complain about the presence of poverty, unemployment, and the lack of humanitarian aid in their province. They say that they do not have enough to feed their households and are forced to make ends meet through manual labor, cleaning, or even sewing. Amena, a woman heading a household in Ghor province, has lost her husband and now earns a living through street vending.

She says: "I lost my husband due to illness. Life has been very hard for me after my husband. I have one daughter and two sons. My children are very young and cannot work, and I am forced to sell

goods on the street to bring home a loaf of bread. This winter, we have no means to warm our homes, and we do not have enough food to eat. Sometimes, I go to bed hungry out of necessity, but I cannot let my children go hungry."

Some impoverished families in this province say that after the cessation of humanitarian aid, their economic situation has become even more difficult than before, and they are even worried about providing food for their children and the current winter.

Zarghuna is another woman who has taken on the responsibility of heading her household after her husband became paralyzed and now works as a cleaner in people's homes to make ends meet.

She says: "I clean people's

clothes in their homes out of necessity. The money I earn is not enough; household expenses are high, and it is very difficult for me to meet all the expenses of the household alone. In the past, at least we had some work and were helped, but now even that help is not available."

The lack of job opportunities for women, increased unemployment, poverty, and economic difficulties, as well as the lack of humanitarian aid, are among the major challenges faced by female heads of households in Ghor. Following the restrictions and banning of women's work at the UN agencies in Afghanistan, the distribution of humanitarian aid in the country has decreased, leaving millions of families deprived of receiving humanitarian assistance.

The Arbitrary Detentions and the Account of A Girl Who Can No Longer Leave Her Home

Despite the numerous and oppressive restrictions by the Taliban, in the past month, women and girls in various provinces have been detained by this group under the pretext of not observing the Taliban's desired dress code (hijab). These arbitrary detentions have resulted in the general and dreadful home confinement of half of society.

Laila is a student who, following the Taliban's rule, was initially deprived of attending school, and then, due to the fear of arbitrary detentions of women and girls from the city streets by the Taliban

forces, she remained unable to go to educational centers. Laila says that after school, her only hope amid all this turmoil was to attend educational centers and learn international languages, which was the sole factor of hope for her future, and even that was taken away from her.

She adds, "Since the beginning of the detention of girls by the Taliban, due to the concerns and the pressure from my family, I refrained from going to the language centers out of compulsion and preferred staying at home over being

confined by this group. My mental state has deteriorated significantly during this time; I am restless day and night, and I am

anxious about my unknown and dark future."

Laila says that the Taliban have instilled fear and anxiety in the

hearts of women and girls through arbitrary detentions, making them extremely fearful and depriving them of the courage to venture outside. Due to concerns, family heads do not allow their women and girls to go outside. In my case, my family no longer allowed me to go out alone and attend the courses.

Laila continues to express her shattered aspirations, saying, "I wanted to be one of the successful and pioneering women in my country through education, but now I am nothing. Despair has taken over my existence; the Taliban have turned my goals

into a mere dream with their restrictive measures. Many girls, like me, had lofty aspirations and goals that have all been left behind with the arrival of the Taliban. The situation for all women and girls is dire and terrifying; we are all unjustly imprisoned and deprived of any rights and freedoms."

Following their rule and imposition of restrictions, the Taliban have deprived women of their most basic rights and, under the pretext of not observing the hijab, have further deprived them of the right to leave their homes through arbitrary detentions.